

13433 5629

Tin Lành

ƠN CHÚA
ĐỐI VỚI
TIỀN BẠC

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

Nº 13433

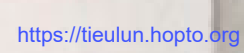
Vì anh em biết ơn của
Đức Chúa Jê-sus-
Christ chúng ta, Ngài vốn
giàu, vì anh em mà tự
làm nên nghèo, hầu cho
bởi sự nghèo của Ngài
anh em được nên giàu
(II Cô-rinh-tô 8: 9).

NHÀ-IN HỘI TIN-LÀNH ĐÔNG-PHÁP
PHỐ NGUYỄN-TRÃI, HÀ-NỘI

Số 2

1 xu

Ph. B. B.

ƠN CHÚA ĐỔI VỚI
TIỀN BẠC

Piece
80 Indoch
1500

ÔN CHỮA DỠI VỚI
TIỀN BẠC

ƠN CHÚA ĐỐI VỚI TIỀN BẠC

TRONG II Cô-rinh-tô 8 và mấy đoạn sau, có nhiều cách dạy tín-đồ Đấng Christ phải dâng tiền cho Chúa là thế nào. Phao-lô muốn tín-đồ Hội-thành Cô-rinh-tô, là người ngoại đạo ngày trước, nên góp tiền giúp tín-đồ vốn thuộc về đạo Giu-đa. Mở rộng ý ra, ông ấy nói những của dưới đất đã dâng cho Chúa đáng giá bao nhiêu ở trên trời. Rồi lại nói thêm những điều cốt-yếu, nên giục lòng tín-đồ dâng tiền để hầu việc Chúa.

Trong sự góp tiền, Phao-lô khuyên tín-đồ theo gương người Ma-xê-đoan: họ dầu nghèo-khổ đến đâu, cũng vẫn dâng tiền cho Chúa một cách rộng-rãi, vui-mừng

lắm. Chính bởi sự ấy, người Ma-xê-đoan tỏ lòng thật-thà theo gương Đấng Christ và làm sáng danh Đức Chúa Trời. Vậy anh em phải theo lời dạy cốt-yếu của Phao-lô, hầu cho biết cách dâng tiền dâng tảo-tới về đời thiêng-liêng cả bề trong lẫn bề ngoài.

1. — ƠN CHÚA VẮN DẠY ANH EM HẰNG
PHẢI DẪNG LUÔN

Hỡi anh em, chúng tôi muốn anh em biết ơn Đức Chúa Trời đã làm cho các Hội-thánh ở xứ Ma-xê-đoan.

(II Cô-rinh-tô 8 : 1)

Trong II Cô-rinh-tô đoạn 8 và 9, có nói chữ «ơn» nhiều lần. Một là nói «ơn của Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta, Ngài vốn giàu, vì anh em mà tự làm nên nghèo»; hai là nói «Đức Chúa Trời đã ban cho anh em ân-diễn quá dồi.» Còn sáu lần nữa

thì nói ơn riêng về sự góp tiền.

Nầy, ý-nghĩa chữ «ơn» không những dùng để tỏ lòng Chúa đối-dãi với chúng ta là thể nào, mà lại tỏ sự Chúa ban cho và làm việc trong chúng ta là thể nào nữa. Ơn Chúa, bởi Đức Thánh-Linh làm ra, thật là sức-mạnh, quyền-năng và nghị-lực của tín-đồ. Chắc ai nấy đều biết những lời sau nầy: Hãy đứng vững trong ơn Chúa; hãy tấn-tới trong ân-diễn; hãy tìm nhiều ân-diễn hơn; hãy cậy ân-diễn làm cho mạnh sức; hãy tìm-kiếm ơn lớn hơn nữa. Nào «ơn dư-dật,» nào «ơn dư-dật gia-thêm,» nào «ơn dư-dật vô-hạn,» vui thay khi chúng ta được nghe những lời Kinh-thánh đó! Trong ơn Chúa ban cho, chúng ta hãy cứ cầu Ngài ban thêm và ban gấp bội phần.

Chúng ta biết luật-pháp của đời
thiên-liêng: nếu không lợi-dụng
ơn Chúa, thì không tăng-tiến được.
Dâng tiền cho Chúa để giúp-dỡ
người khác, là một cách làm cho
ơn ở trong lòng càng thêm dư-dật.
Duyên-cớ ấy thật rõ-ràng lắm!
Ơn Chúa là một sự thương-xót đối
với những kẻ không xứng-đáng.
Ơn Chúa rất quý-báu, song ai nấy
có thể được cách nhưng-không.
«Ngài khiến mặt trời mọc lên soi
kẻ dữ và kẻ lành, làm mưa cho kẻ
công-bình cùng kẻ độc-ác.» (Ma-
thi-ơ 5: 45). Dầu người xứng-đáng
hay không mặc lòng, bao giờ Chúa
cũng ban ơn. Chúa lấy sự ban
ơn làm vui mà tỏ mình Ngài. Hoặc
ở lòng người, hoặc ở lòng Chúa, ơn
ấy bao giờ cũng vui-vẻ mà chia cho
người khác. Ơn ấy dạy anh em

biết giá tiền-bạc quí nhứt là mình phải nhờ tiền đó để hầu việc Chúa và làm phước. Vậy, dầu mình «tự làm nên nghèo» như Đấng Christ, cũng vẫn vui làm việc nghĩa.

Tóm lại, nếu anh em có ơn Chúa trong lòng, sẽ tỏ ra bằng sự dâng-nộp. Muốn được ơn mới, thì trước phải lợi-dụng ơn đã có rồi. Trong lúc dâng-nộp, phải biết ấy là ơn Chúa giục lòng mình vậy. Về sự hầu việc Chúa, mình càng dâng-nộp bao nhiêu, thì càng thấy ơn Chúa bấy nhiêu.

2.— ƠN CHÚA DẠY PHẢI DÂNG-NỘP RỘNG-RÃI

Đang khi họ chịu nhiều hoạn-nạn thử-thách, thì lòng quá vui-mừng và cơn rất nghèo-khó của họ đã rải rộng ra sự dư-dật của lòng rộng-rãi mình..... Họ đã tự y quyền tiền theo sức mình, hoặc cũng

quá sức nữa, và nài-xin chúng tôi làm ơn cho họ có phần vào sự giúp-giúp các thánh-đồ (8: 2, 3).

Ấy là chứng-cớ rõ-ràng! Ấy là bày-tỏ quyền-năng của ơn Chúa lạ-lùng biết bao! Những tín-đồ Hội-thánh Ma-xê-đoan mới trở lại cùng Chúa đó vốn là người ngoại đạo và khinh-dể người đạo Giu-đa, nay sẵn lòng cung-cấp sự cần-dùng cho tín-đồ Giu-đa tại thành Giê-ru-sa-lem. Vả, «họ tự ý quyên tiền... quá sức mình,» đến nỗi Phao-lô phải bảo đừng cung-cấp nữa; nhưng họ «nài-xin.... làm ơn cho họ có phần vào sự giúp-giúp các thánh-đồ.» Họ thật là một tấm gương sáng cho anh em soi đó. «....Cơn rất nghèo-khó của họ đã rải rộng ra sự dư-dật của lòng rộng-rãi mình.»

Người nghèo thường có lòng rộng-rãi hơn người giàu; không hay bo-bo giữ tiền như hạng trọc-phú; «sự mê-dắm về giàu-sang» không làm cứng lòng họ; họ đã tập nhờ Chúa lo-liệu cho mình ngày mai có món tiền đóng-góp mà người giàu kể là nhỏ-mọn không thấm vào đâu. Song, bởi họ vui lòng, Chúa kể tiền đó là quý-báu; bởi họ nhờ-cậy, Chúa lấy làm đẹp lòng. «Hỡi anh em, hãy suy-xét rằng: ở giữa anh em là kẻ đã được gọi, không có nhiều người khôn-ngoan theo xác-thịt... chẳng nhiều kẻ sang-trọng. Nhưng Đức Chúa Trời đã chọn những sự đại.... những sự yếu.... những sự hèn-hạ và khinh-bĩ.» (I Cô-rinh-tô 1: 26-31). Cũng vậy, Chúa đã chọn những người bán-túng mà dâng tiền cho Chúa bởi

sự nghèo-khó mình, để dạy người giàu biết cách rộng-rãi là thế nào.

«Họ đã tự ý quyên tiền.... quá sức mình, và nài-xin chúng tôi làm ơn cho họ có phần vào sự giùm-giúp các thánh-đồ.» Nếu các Hội-thánh và những người giàu ngày nay đều vui lòng góp tiền như người nghèo trong Hội-thánh Ma-xê-doan đó, thì sự hậu việc Chúa sẽ có tiền-của dư-dật biết bao !

3. — ƠN CHÚA DẠY ANH EM GÓP CÁCH VUI LÒNG

Lòng quá vui-mừng... đã rải rộng ra
sự dư-dật của lòng rộng-
rãi mình (8: 2)

Trong đời tín-đồ, sự vui-mừng tỏ ra phần thiêng-liêng và lòng sốt-sắng là thế nào. Sự đó, bất cứ thời-gian hay kỳ-hạn nào, cũng làm chúng có sự yêu Chúa và chính

Chúa ngự ở trong lòng. Vậy, hoặc lúc chịu thử-rèn, hoặc khi làm mọi việc, không để «ai cướp lấy sự vui-mừng» được. Sự vui-mừng ấy phải giục lòng anh em góp tiền làm của-lễ tạ ơn và vui-vẻ. Càng vui góp tiền như vậy, càng trở nên một nguồn vui mới, đến nỗi anh em sẽ chia phần với sự vui-mừng của Đấng đã phán: «Ban cho thì có phước hơn là nhận-lãnh» (Sứ-đồ 21 : 35).

Tiếc thay ! trong anh em, nhiều người không biết như thế. Bởi vậy, nên không biết sự vui-mừng vẫn có mãi mãi. Khi dân Y-sơ-ra-ên đem tiền-của dâng vào kho Chúa để làm đền-thờ, Kinh-thánh có chép rằng: «Dân-sự lấy làm vui-mừng về điều mình trọn lòng vừa ý dâng cho Đức Giê-hô-va ; và vua Đa-ví

cũng lấy làm vui-mừng lắm.» Suốt đời, hằng ngày anh em có thể giữ sự vui-mừng ấy, miễn cứ dâng mãi cho Chúa để hầu việc Ngài. Ai nấy khát-khao sự vui-mừng, nên hướng về đều mình vui-vẻ. Vậy lòng anh em phải được đầy-dẫy vui-mừng về sự dâng-nộp, đến nỗi sự ấy sẽ trở nên ơn riêng rất quý cho anh em, hoặc người giàu, hoặc người nghèo. Như vậy, sẽ có thể làm chứng về anh em rằng: «...lòng quá vui-mừng... đã rải rộng ra sự dư-dật của lòng rộng-rãi mình.»

4. — ƠN CHÚA KỂ VIỆC GÓP TIỀN LÀ MỘT PHẦN TRONG SỰ DÂNG MÌNH

Họ lại làm quá lòng trông-cậy của chúng tôi, vì trước hết đã dâng chính mình cho Chúa (8 : 5).

Về sự người Ma-xê-đoan góp tiền, Phao-lô có nói: «Trước hết

đã dâng chính mình cho Chúa,» chớ chẳng những chỉ góp tiền mà thôi. Ở câu này, thấy có ý rất đẹp-đẽ về một điều cốt-yếu trong sự cứu-rỗi, và thấy sự cứu-rỗi trọn-vẹn cũng bao-quát cả ý-nghĩa câu đó. Ai «trước hết đã dâng chính mình cho Chúa,» thì nầy là trọn bản-phận đối với Chúa; sẽ được Chúa làm trọn cho mọi việc khác. Suốt trong Kinh-thánh, câu đó chỉ chép một lần, mà đây có ý quan-hệ về sự quyên-nộp. Câu đó dạy ba điều: 1° Nếu chưa dâng mình cho Chúa trước, thì sự quyên-nộp cũng không có giá-trị gì cả. 2° Mỗi lần quyên-nộp, ấy là làm chứng rằng đã dâng mình cho Chúa. 3° Mỗi lần quyên-nộp, ấy là tỏ ra được phước mới về sự dâng mình trọn-vẹn.

Nếu kể việc góp tiền như dự phần vào sự dâng mình cho Chúa, ấy là tỏ ra biết ơn của Chúa đã bỏ sức cho mình, chớ không coi như một sự bắt-buộc vậy. Anh em thuộc dưới ân-diễn, chớ không phải thuộc dưới luật-pháp. Tiếc thay! trong khi dâng tiền Chúa-nhứt, hoặc tiền tháng, hoặc lạc-quyên bắt-thường, có anh em kể như ép-uổng, chớ không nhớ là việc Chúa. Nếu ai thật lòng dâng mình cho Chúa, thì một giây một phút cũng sống trong sự yêu-thương của Ngài. Thế là anh em coi việc góp tiền cũng như sự thờ-phượng Chúa. Thế là anh em «quá vui-mừng... rải rộng ra sự dư-dật của lòng rộng-rãi mình.»

5.— ƠN CHÚA KHIẾN ANH EM, BỞI SỰ QUYÊN-
NỘP, ĐƯỢC GIỐNG NHƯ Đấng CHRIST

Anh em biết ơn của Đức Chúa Jêsus-
Christ chúng ta, Ngài vốn giàu, vì anh
em mà tự làm nên nghèo (8: 9).

Về việc dâng-nộp, anh em phải
trở hơn mới được. Trong cây cổ-
thụ, nào nhành, nào lá, nào hoa, đều
phải nhờ chung một gốc mà sống
cả. Sự sống trong nụ rất nhỏ cũng
như sự sống trong nhành rất to.
Chúng ta là nhành, Đấng Christ là
gốc nho hằng sống. Vậy sự sống
trong chúng ta tức là sự sống của
Đấng Christ. Muốn tỏ sự sống của
Đấng Christ ngự trong chúng ta,
thì phải biết lịch-sử và việc làm của
Ngài. Trong câu trên, thấy một rễ-
cái ăn sâu đã nổi trờ trờ ra đó.
«Ngài vốn giàu, vì anh em mà tự
làm nên nghèo, hầu cho bởi sự nghèo
của Ngài, anh em được nên giàu.»

Chúa tự làm nghèo để ban phước cho chúng ta trở nên giàu-có. Bởi có đó, một phần tư xu của mụ góa đã làm cho Chúa đẹp lòng. Vì «đã bỏ hết của mình có,» thì độ-lượng của mụ ấy cũng giống như độ-lượng của Chúa. Ấy là ơn Chúa muốn làm trong chúng ta không có phương-thể nào khác nữa.

Tín-đồ Ma-xê-đoan ngày xưa mở lòng rộng-rãi trong khi nghèo-nản, chắc họ cũng không biết rõ thế là bởi ơn Chúa mà làm công-việc Đức Thánh-Linh vậy. Chính chúng ta có lẽ cũng tưởng chuyện đó không đáng làm gương trong-sạch sáng-lòa và bài học dò-xét tấm lòng tín-đồ được. Vậy phải dốc lòng cầu-nguyện, hầu cho Đức Thánh-Linh làm Chủ của các ví-da và tài-sản mình, đến nỗi ơn riêng về sự góp tiền cũng giống

như ân-diễn của Chúa. Hãy đem sự dâng-nộp đến nơi thập-tự-giá ! Hãy sánh nó với sự chết của Đấng Christ vì loài người và của-cái thế-gian ! Thế là bởi sự nghèo của chúng ta mà nhiều người được giàu, cũng như Phao-lô nói rằng: « Nghèo-ngặt, mà thật làm cho nhiều người giàu-có. »

6. — ƠN CHÚA KHIẾN ANH EM VỪA MUỐN LÀM VỪA LÀM TRỌN

Từ năm trước, anh em đã là người thứ nhứt, chẳng những ra tay làm việc này, lại vui lòng mà làm nữa. Vậy bây giờ, hãy làm trọn công-việc của anh em, hầu cho như anh em đã sanh lòng thể nào thì làm cho trọn theo tài-năng mình (8 : 10, 11).

Ai nấy đều biết, trong đời tín-đồ, thường có một cái vực sâu ở giữa sự muốn làm và sự làm trọn. Về

việc góp tiền, cũng giống như thế. Lắm người ước rằng sau mình có nhiều của thì sẽ góp nhiều. Nghĩ như vậy, là muốn lấy sự rộng-rãi ngày sau để yên-ủ lương-tâm bứt-rứt bây giờ vì nổi góp tiền ít-ỏi. Tiếc thay! nhiều người có tiền vẫn muốn góp nhiều, nhưng cứ lưỡng - lự, quẩn - quanh, đến nổi chẳng bao giờ góp được nhiều tiền cả. Lắm kẻ coi mình là người rộng-rãi, vì có ý muốn góp nhiều tiền, nhưng chẳng khi nào góp tiền theo sức mình để làm trọn sự ước-ao và đẹp lòng Chúa. Phao-lô có lời khuyên chung các anh em rằng: «Anh em đã sanh lòng thể nào thì làm cho trọn tài-năng mình.»

« Chính Đức Chúa Trời cảm-động lòng anh em vừa muốn vừa làm theo ý tốt Ngài » (Phi-líp 2: 13).

Bất luận việc gì, anh em cũng phải cẩn-thận, kéo lòng không tin-kính, không vâng lời của mình ngăn-trở Chúa, đến nỗi kể sự muốn làm như sự làm trọn. Trong đời tin-dồ, cần phải tập-luyện, thì mới tấn-tới về phần thiêng-liêng. Hãy xét xem sự góp tiền có hiệp với gương sáng trong Kinh-thánh? Nếu không được rộng-rãi, không phải vui-mừng, không hiệp với sự từ-bỏ của Chúa là Đấng đã tự làm nên nghèo vì chúng ta, thì anh em phải mau mau làm trọn bổn-phận mới được.

**7.— O'N CHÚA KHIẾN MÓN TIỀN GÓP THEO
SỨC MÌNH ĐƯỢC ĐẸP LÒNG NGÀI**

Anh em hãy làm cho trọn theo tài-năng mình. Vì nếu mình lấy lòng tốt mà làm thì được đẹp ý theo điều mình có, chớ chẳng theo điều mình không có.

(8 : 12, 13)

Đức Chúa Trời theo sức dâng
tiền mà xét lòng người. Nếu anh
em thật lòng góp tiền theo sức mình,
thì Thánh-Linh Đức Chúa Trời sẽ
báo cho tấm lòng ngay-thẳng của
anh em biết rằng đồng tiền từ đất
dâng lên đã được nước thiên-dàng
ưng-thuận và vui lòng nhận lấy.
Lẽ đó Đức Chúa Trời đã dạy luôn
trong Kinh-thánh. Thế-gian xét
người dâng tiền đáng giá bao nhiêu;
trái lại, nước thiên-dàng thì xét tấm
lòng và sức người dâng thể nào.
Về ý đó, hãy xem Mác 12: 42, 43.
Anh em lấy lòng yêu-mến mà góp
cách rộng-rãi theo sức mình, thì
Đức Chúa Cha cũng lấy lòng yêu-
thương mà tiếp-nhận. Phải biết
những tiền đã dâng đó đều được
Đức Chúa Cha đẹp lòng nhận cả, thì
mình không thể cho là tấm-thường

và nhỏ-mọn được. Hãy vui lòng vâng theo lời Chúa khuyên ta dâng-nộp, và lời Đức Thánh-Linh bảo góp bao nhiêu, như vậy, lòng mình sẽ được hớn-hở vô-cùng ! Ấy là ấn-chứng Đức Thánh-Linh khiến cho biết rằng mình đã được Đức Chúa Cha đẹp lòng vậy.

8.—ƠN CHÚA KHIẾN ANH EM BỞI SỰ GÓP
TIỀN MÀ HIỆP LÀM MỘT VÀ ĐƯỢC
BÌNH-ĐẲNG VỀ ÂN-ĐIỂN

«Tôi chẳng khuyên-bảo anh em chịu túng-tiu để giúp-đỡ kẻ khác, nhưng tôi muốn có sự bằng nhau. Theo cảnh bây giờ, anh em có dư thì bù cho họ lúc túng-thiếu, hầu cho họ có dư cũng bù lại lúc túng-thiếu cho anh em, như vậy là bằng nhau, theo lời chép rằng : «Kẻ đã thâu nhiều cũng chẳng dư, kẻ thâu ít cũng chẳng thiếu chi» (8 : 13-15).

Về sự khuyên người góp tiền này, đây lại còn một tia sáng trên trời

tỏa ra nữa. Tiền-bạc là một dây liên-lạc dằng-buộc tín-đồ tại thành Giê-ru-sa-lem với tín-đồ ở thành Cô-rinh-tô. Các tín-đồ hiệp làm một đó cũng như Y-sơ-ra-ên là một dân-tộc mà thôi. Khi xưa dân Y-sơ-ra-ên lượm ‘ma-na’ ở nơi đồng vắng, bất luận người khoẻ được nhiều, người yếu được ít, đều phải nộp cả vào kho chung của dân-chúng, rồi mới phân-phát đều nhau; dân Đấng Christ cũng vậy. Ở thế-gian, Đức Chúa Trời sắp-đặt mỗi người một cảnh, hoặc giàu, hoặc nghèo, không ai giống ai, hầu cho người giàu được ơn riêng lấy lòng yêu-thương mà giúp người nghèo; thế là cùng nhau san-sẻ đền-bù, gây sự bình-đẳng. Bởi lòng yêu thương, anh em giúp-đỡ người kia, thì trong lòng sẽ được hưởng sự

vui - sướng. Có khi gặp cơn-cớ khác, người nghèo lại lấy lòng yêu-mến chứa-chan mà báo người giàu. Ở đời, hằng có dịp-tiện để tỏ tấm lòng yêu-thương và tập-luyện tinh-thần giống Đấng Christ. Những sự thiếu-thốn trong thế-gian đều là dịp tốt khiến tín-đồ làm theo mẫu-mực của Chúa cho được có sự bằng nhau về ơn Chúa; như thế thì cái tánh ích-kỷ của người giàu-có sẽ bị tiêu-diệt bởi cây thập-tự. Về việc làm phúc, về việc truyền đạo cho người ngoại, mọi tín-đồ cần phải làm «theo sức mình, hoặc cũng quá sức nữa».

Nếu nghĩ đến người ngoại, thì mình cảm-động biết bao! Vậy phải cố làm cho họ cũng được dự phần vào ơn-diễn mà Chúa đã ban cho anh em, hầu cho ai nấy đều

được bình-dẳng về ơn Chúa. Muốn làm trọn việc đó, thì anh em phải nên hết sức về sự quyên-nộp. Đem tiền làm sự ích-lợi, chẳng những ở đời tạm-thời, tiền ấy đáng quý, mà đến cả đời đời vô-cùng, cũng có giá-trị biết là dường nào !

9. — ƠN CHÚA DẠY ANH EM THEO
LỆ MÀ GÓP TIỀN

Tôi nghĩ cần phải xin các anh em kia đi trước chúng tôi đến cùng anh em, và cần phải sẵn-sẵn của bố-thí mà anh em đã hứa, hầu cho của ấy sẵn-sàng như một việc bởi lòng thành, chẳng phải bởi ý gượng-gượng (9 : 5).

Phao-lô lại dạy rằng : « Về việc góp tiền cho thánh-dồ thì anh em cũng hãy theo như tôi đã định liệu cho các Hội-thánh ở xứ Ga-la-ti. Cứ ngày đầu tuần-lễ mỗi một người trong anh em khá tùy sức mình

chất-lót được bao nhiêu thì để dành tại nhà mình, hầu cho khỏi đợi khi tôi đến rồi mới có.» (I Cô-rinh-tô 16: 1, 2). «Tùy sức mình» là ý thế nào? Chắc là nên góp một phần mười, hoặc hơn nữa. Môn-đồ Đức Chúa Jêsus đã được ơn dư-dật của Ngài, thì không dám kém người Giu-đa là dân đã theo lề-luật mà góp một phần mười. Về sự ấy, Chúa có hứa rằng: «Các người hãy đem hết thảy phần mười vào kho, hầu cho có lương-thực trong nhà ta; và từ nay các người khá lấy đều này mà thử ta, Đức Giê-hô-va vạn-quân phán, xem ta có mở các cửa sổ trên trời cho các người, đổ phước xuống cho các người đến nỗi không chỗ chứa chẳng!» (Ma-la-chi 3: 10). Nếu anh em vui lòng nghe lời khuyên đó, cứ ngày đầu tuần-lễ, góp một phần

mười vào việc Chúa, thì Hội-thánh sẽ có tiền dư-dật chẳng thiếu-thốn gì, mà chính mình cũng được ơn-phước không xiết kể.

Trong II Cô-rinh-tô đoạn 9 này, còn có nhiều lời dạy-dỗ quý-báu lắm, song chúng tôi chỉ có thể nói qua mà thôi.

Câu 6.— Sự góp tiền rộng-rãi, thì phần thưởng cũng được rộng-rãi. «Hãy biết rõ đều đó, hễ ai gieo ít thì gặt ít, ai gieo nhiều thì gặt nhiều.»

Câu 7.— Sự góp tiền không nên «phàn-nàn hay là vì ép-uổng; vì Đức Chúa Trời yêu kẻ thí của cách vui lòng.»

Câu 8.— Sự góp tiền phải tự lòng tin-cậy Chúa mà ra, vì «Đức Chúa Trời có quyền ban cho anh em đủ mọi thứ ơn đầy-dẫy.»

Câu 11-13.— Sự góp tiền làm sáng danh Chúa bởi lời ngợi-khen của những người đã được nhận-lãnh. «Bởi việc đó họ đã biết lòng rộng-rãi của anh em, thì ngợi-khen Đức Chúa Trời.»

Câu 15.— Sự góp tiền nhắc cho người ta nhớ đến ơn-phước của Đức Chúa Trời, đến nỗi «tạ ơn Đức Chúa Trời, vì sự ban cho của Ngài không xiết kể!»

Sự dâng-nộp của tín-đồ Cô-rinh-tô và Ma-xê-đoan khiến anh em có tư-tưởng thánh-khiết vô-cùng và trông thấy ánh sáng trên trời rực-rỡ biết bao! Nguyên xin anh em đều xét về việc góp tiền, xem có thật hiệp với gương sáng đã tỏ ra trong sách này không? Có phải anh em dành lòng lấy của-cải đã dùng vào sự vui-thích xác-thịt, và sự sung-

sưong thế-gian, mà dâng cho Chúa dùng không ? Có phải anh em bằng lòng cầu Chúa ban Đức Thánh-Linh dạy cho biết cách dùng tiền để hầu việc Chúa là sự ích-lợi, là nguồn ơn-phước cho đồng-loại không ? Nếu mình biết lợi-dụng tiền-bạc như vậy, thì sẽ đem của-cải thế-gian hay hư-nát mà đổi lấy « của-cải ở trên trời, là nơi chẳng có sâu mối, ten-rét làm hư, cũng chẳng có kẻ trộm đào ngạch khoét vách mà lấy. Vì chưng của-cải người ở đâu thì lòng người cũng ở đó » (Ma-thi-ơ 6 : 20).

卷之四

卷之四

卷之四

卷之四

卷之四

Thuật theo sách
« Money »
của
Mục-sư Andrew Murray
